

LELKIAITYA VÁLASZOL

**Kedves Lelkiatya!
Nekem még miért nem jött el az igazi? Nyáron huszonöt éves leszek.**

Manapság, sajnos, sokkal később házasodnak a fiatalok. Nagy kár ez, mert így alig lesz lehetőségük nagycsaládot alapítani. Hiszen hat-nyolc gyermek születéséhez legalább tizenkét-tizenöt év házasság szükséges. Te még fiatal vagy, ha néhány év múlva megházasodsz, még akár ennyi is beleférhet. Persze a házasság célja nem csak a gyermekek születése. Elsősorban nem is az, hanem a házastárs boldoggá tétele. Neked is azt kell keresned, hogy kit tehetsz boldoggá. Ezt azonban kicsiben már most is gyakorolhatod. Keresd, hogy hol, kinek szerezhetsz örömet. Ha erre összpontosítasz, akkor nem fogsz feleslegesen őrlődni azon, hogy mi lesz a sorsod. Ha időnek előtte elkezdesz ezen keseregni, akkor ez a keseregés besavanyodottá tesz, s egy ilyen személy végképp nem kell majd senkinek. Hagyj tehát föl azzal a meddő gondolattal, hogy ki lesz az igazi! Kivált azzal, hogy miért nem jött még el! Ha ezen rágódsz, nem is fog eljönni sohasem. Imádkozz érte mindennap. De hittel és bizalommal, nem félve és kétségbeesve. Bízz bátran az Úrban, és meg fogod látni a csodát!

**Kedves Lelkiatya!
Mindnyájan, akik Krisztust követjük, vállaltuk, hogy a kapott szentségek erejénél fogva terjesztjük az Úr örömhírét. Miként tehetünk Róla tanúságot a mindennapjainkban, közömbös vagy ellenséges közegben, például a munkahelyünkön?**

Ebben a helyzetben a bölcsesség a tanúságtétel idejének és módjának megtalálása, a bárány szelídsége pedig az addig való türelmes kitartásra vonatkozik. Az a leghatékonyabb tanúságtétel, ha a tetteinken – hivalkodás nélkül is – látszik, hogy keresztények vagyunk. Ha a szeretet, a figyelmesség, az irgalom, a szelídség jellemzi emberi kapcsolatainkat, vagy legalábbis az erre való törekvés. Ha ez nehéz, akkor jusson eszünkbe, hogy Jézus nem véletlenül használt ennyire képtelen képet annak érzékeltetésére, hogy ő nem csupán emberi eszközökkel, hanem isteni erővel ruház föl bennünket. Ahhoz, hogy ezt megértsük, fölfedezzük, sokat kell imádkozni, tartani a személyes és állandó kapcsolatot az Úrral. Amikor pedig cselekvésre van szükség, akkor szintén az Úrral egységben maradván már nem is a magam tetteit viszem végbe, hanem az Övét.

**Kedves Lelkiatya!
Mit gondolsz, Isten milyen? Úgy belsőleg, mint külsőleg? Hogyan képzeled el?**

Istenre nem lehet gondolni külsőleg és belsőleg. Nála a külső és a belső, az alsó és a felső, a pont és a végtelen, ez mind egy. Nála ezek a dolgok nem elválaszthatók. Nála, Bennem minden egyszerre van jelen. Éppen ezért elképzelni sem tudjuk, hogy milyen is Ő. S mivel ez így van, nem is érdemes ezzel foglalkozni. Ha megpróbálom elképzelni, akkor képzeletem előtt nem rajzolódik ki más, csak a magam alkotta Isten-kép. Hogy ez kinek milyen, arról lehet éppen beszélgetni, de nem sok értelme van. Mert nem az a cél, hogy egymás Isten-képét megismerjük, hanem hogy a sajátunkat az élő Isten igazi képéhez igazítsuk, azt minél jobban megközelítsük. Ehhez nem a másik Isten-képére van szükségünk, hanem az imádságra és a Szentírás rendszeres olvasására. Ha azt szeretné, hogy az Ön Isten-képe minél jobban közelítsen az igazihoz, akkor váljon önzetlen emberre, gyakorolja a szeretetet, legyen önfeláldozó. Ezen az úton lehet legjobban megérteni, hogy kicsoda az Isten, és milyen Ő. Nem annyira a gondolatokkal és elképzelésekkel, hanem inkább a gyakorlati tettekkel.

Kedves Lelkiatya!
Római katolikusként néha szeretek elmenni görögkatolikus liturgiára, mert van benne valami másfajta mélység, amit jó olykor megtapasztalni. Talán nem tűnik ki, hogy nem vagyok odavaló, de keresztet vetni valahogy nekem csak „rómaiul” jön, fordítva nem áll rá a kezem, és automatikusan térdet hajtok érzéskor és távozáskor. Nem illetlenség ez?

Minthogy mi, görögkatolikusok – általában – a római templomba belépve is meghajlunk, és a magunk módján, három ujjal, jobb válltól kezdve vetünk keresztet, ezért azt tartom természetesnek, hogy a római katolikusok a mi templomainkban szintén a maguk módján tegyék ugyanezeket. Az valóban keveredést okozna, ha az ember a környezetétől függően egyszer így, egyszer úgy vetné a keresztet. Tudok arról, hogy van, aki így tesz, de sok olyan római katolikust is láttam, aki térdet hajtva lép be a görögkatolikus templomba. Szerintem így van ez rendjén.

Kedves Lelkiatya!
A Szentírásban miért szombat az Úrnapja? A szombatot, a vasárnapot vagy mindkettőt tekintsük szentnek? És mit jelent megszentelni az Úrnapját? Mit szabad, mit nem?

Az ószövetségi törvény szerint a hetedik napot kellett megszentelni. A rab-bik tanítása részletes leírást pontosított, hogy mit szabad tenni szombaton, és mit nem. Jézus rámutatott ezeknek az aprólékos előírásoknak a tarthatatlanságára [pl. Mt 12,1–12], és ennek a parancsnak a szellemi tartalmát jelentősen átformálta [Mk 2,27]. A föltámadás után azonban minden megváltozott. Jézus föltámadását a hét első napjához kötik [Mt 28,1; Mk 16,9; Lk 24,1; Jn 20,1], ez lett a föltámadás napja, ez lett az Úrnapja. Később az egyházatyák úgy értelmezték, hogy ez a hetedik utáni, a nyolcadik nap, a második teremtés napja. Ebből a nyolcas számból aztán sok egyéb szimbolika is kibontakozott (nyolcszögű templom- vagy kupolaalaprajz, nyolchangú énektár). Ezért a keresztények számára az Úrnapja nem a szombat, hanem az utána következő. Mi a vásárról neveztük el vasárnapnak, de a szláv népeknél még a nap nevében is benne van, hogy ez a föltámadás napja: voszkreszenyje. Az Úrnapjának első és legfontosabb elve, hogy azt valóban az Úrnak szenteljük. Ezen a napon ez legyen a legfontosabb. Semmiképp sem maradhat el a templomi szertartás. Keleten ez nem jelenti föltétlenül a szentmisét, Szent Liturgiát. Nálunk a vasárnap-hoz más szertartások is kapcsolódnak: vecsernye, utrenye, melyek szükséghelyzetben szintén alkalmasak arra, hogy velük megszenteljük az Úrnapját. Persze az a legjobb, ha egy görögkatolikus ember az előesti vecsernyén, a vasárnapi utrenyén és a Szent Liturgián is részt vesz. Erre kell(ene) törekedni. Ami a munkát illeti, a korábbi morális úgy fogalmaz, hogy szolgálai munkát nem szabad végezni ezen a napon. De hogy kinek mi a szolgálai munka, ez a kérdés mára egészen sokrétűvé vált. Ezért nem érdemes részletes előírásokba bonyolódni, ezt már Jézus is bírálta. Inkább arra kell figyelni, hogy ezen a napon jóval több figyelmet kapjon az Isten, a vele való kapcsolatam.

Kedves Lelkiatya!
A magyar görögkatolikusok köszönése: Dicsőség Jézus Krisztusnak! A Bibliában meg van írva, hogy Jézus a dicsőség és nagyság koszorúját nyerte el [Zsid 2,9]. Felesleges valakinek olyat kívánni, ami van neki. A román görögkatolikusok így köszönnek: Dicsérve legyen Jézus Krisztus! A görögök és az oroszok hogyan köszönnek?

Ismereteim szerint a görögöknél és az oroszoknál nem ismert ez a formula, ez jellemzően görögkatolikus sajátosság. Alighanem a latin „Dicsértessék...” köszöntésnek előbb ószláv, majd abból más nyelvekre fordítása nyomán születhetett. A görögök és az oroszok a „Föltámadt Krisztus!” köszöntést használják, illetve még az oroszok nagyobb ünnepeken a „Boldog ünnepet!” kifejezést. Ha a „Dicsőség Jézus Krisztusnak!” forma fölösleges volna, akkor a latin és a keleti zsolozsmában egyaránt hiába ismételnék a szentháromságos formulát: Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek... Nem azért mondjuk ezt Istennek, vagy Istenről, mintha az nem volna meg neki, hanem mert nekünk van szükségünk ennek tudatosítására. Köszöntéskor erre emlékeztetjük egymást. A dicsőítés egyik egyszerű kifejezése ez, amelyet jó, ha minél többször alkalmazunk, akár a liturgikus szövegeken túl is. Szép kifejezés a római katolikusoknál használt „Dicsértessék a Jézus Krisztus!”, de szerintem nem kevésbé az annak görögkatolikus változata sem.

